

Κώστας Στεργιοπουλος

ΜΙΣΟΣ ΚΑΙΡΟΣ

Τρέμει στα φύλλα της κληματαριας το
πρωτο ψυχρο αερι.
μισος καιρος,
μ' ενα τζιτζικι ακομα μες στ αυτι μου.

Ωρα την ωρα και θα δοιμε το χειμωνα
να κατεβαινει απο βαθεις δριμους,
σε σκοτεινες διχαλες
και τρομαγμενες φυλλωσιες ανησυχα
τρυπωνοντας,
σειωντας τρεμοσθηστα λυχναρια,
σαρωνοντας την ερημια.

Καιρος μισος,
και δε μπορεις να πιασεις καπου στα-
θερα
τον ηλιο.

Εκεινος δυει, ανατελλει,
ανεβαινοντας και κατεβαινοντας απο
κορφη σε κορφη
σκοτεινιαζει τα βουνα, φωτιζει τα
δεντρα,
ποτε ξεθωριαζοντας και ποτε στυλθοντας
το πρασινο τους χρωμα.

Μισος καιρος, μιση η χαρα.

Η μοιρα, ετσι κι αλλιως, ειναι προδια-
γραμμενη.

(Εκλειψη, 1974)

Κώστας Ε. Τσιροπουλος

ΤΟΥ ΠΑΡΚΟΥ

Μ εφεδρεια
μα νυχτα ολοδικη του στην κλινη
ερχεται υπνοδατης στο παρκο
καταμεσημερο.

Κι εκει που λαμνει
ανομιεσα σε φυλλωματα
νευρα πρασινα
συστροφη χρυση των χυμων
φαρμακι και μελι
ποτιζουν τα μελιγγια του.

Σιωπηλος εκεινος
το φτερο του αποκρυβει στον κοσμο
τη σιγη ευλαδουμενος
τη μονωση δροσιζει με δακρυα
ωστε αλλη νυχτα να θραφει
στη θαλασσα κηπου μυστικου
ν ανθισει απομεσημερο
θυρες μσανοιχτες της απελπισιας
κραυγες τυφλες παραλογες
πολιορκια φωτιας ο αγγελος
καιει αδιακοπα και τυφλωνει.

(Οι Αγγελοι, 1977)

